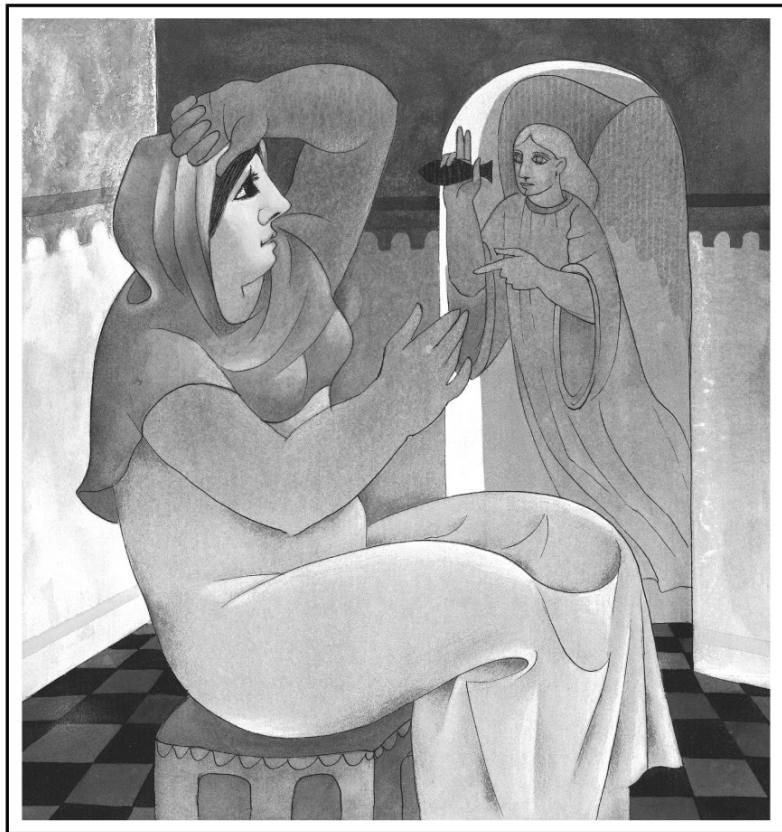

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: Detail ilustrace ze zpěvníku *Haleluja Amen*; vydal Kalich 2008 ●

Prosinec 2009 - vánoce

Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!

2.K 6,2

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé!

Jsmo v adventním období a znovu se smíme těšit na intenzivní připomenutí vánoční zvěsti. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ J 3,16

Když jsem se vrátil z Berlína, kde jsem byl na biblickém týdnu s tématem boření zdi a pak jsem tam ještě pár dní strávil se svou ženou, měl jsem toho pobytu plnou hlavu. Byl to skutečně zážitek prožívat oslavy pádu Berlínské zdi. Jak jsme si o tom později povídali, ten hlavní rozdíl sledování oslav v televizi v České republice a přímo na místě byl hlavně v tom, že v Berlíně jsme neustále naráželi na konkrétní lidské příběhy, které ona dělicí zeď zasáhla. Příběhy živých i mrtvých, které nedopustily, abychom celou oslavu vnímali jako neustále se opakující informace o počtu pomalovaných desek, které vytvoří dominový efekt.

Sestra Daniela Vizinová se mě zeptala, co jsem si odvezl z Berlína za dojem. Má odpověď byla značně zmatená. Zdálo se mi, že to podstatné je nezapomenout na všechny příběhy, o kterých jsem slyšel. Nezapomenout na příběhy, které vytěsňuje naše společnost. Uchovat si paměť i citlivost pro ty, kteří žijí stále v místech světa, kde nemají to štěstí, že už je žádné zdi nedělí. Hodně mě v tom ovlivnila i akce organizovaná společností Člověk v tísni „Příběhy bezpráví“, o které píše náš Danek na jiném místě sborového dopisu. Najednou jsem měl pocit, že toho hrozně moc dlužím a měl bych...

Co všechno bych měl? Jak to udělat, jak skutečně žít a zároveň nezapomínat? Jak to udělat v našich konkrétních životech? Do tohoto přemýšlení přichází zvěst adventu, zvěst vánoce. Zvěst o tom, že Bůh v Ježíši z Nazareta vstupuje do lidských životů. Že mají pro něj nevypověditelnou cenu ve vši jejich rozmanitosti. Když jsme prohlíželi kříže u již neexistující Berlínské zdi, kříže na památku těch, kteří se snažili za ní dostat a byli zavražděni, vnímali jsme, jak rozmanité tyto životy byly, z jak různých prostředí a my mohli jen přemýšlet o tom, kolik za nimi bylo vztahů, zklamání, nadějí, snů. V té neuvěřitelné skutečnosti, že Pán Bůh přichází do lidského života, je přitakání životu právě v té různosti, kterou jsme měli a máme před očima.

Toho mám v letošním adventu plnou hlavu. Že smíme a máme vědět, že náš život, ve vši jeho obyčejnosti a kráse, ve vši práci a starání o děti, ve všem nadšení pro muziku nebo literaturu nebo malování, ve starosti o sbor i věci veřejné, ve všem tom vějíři důrazů a zájmů – že tento život má hodnotu. Proto nemáme zapomínat na životy naplněné i zmařené, na životy blízko i daleko od nás. Nemůžeme obsáhnout všechny. To prostě nejde. Ale na ty, se kterými jsme se potkali, pamatovat můžeme. Pamatovat a prosit za ně toho, který pamatuje na životy nás všech. Vždyť i my vyznáváme: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“.

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 19. 11. 2009

BYT

Nájemníci opustí byt do 1.12.2009. Noví nájemníci by se mohli ihned nastěhovat. Potřebujeme 1 měsíc (leden 2010) – v prosinci nebude možné zajistit – na rekonstrukci bytu, jak jsme ji schválili i přesto, že budeme mít výpadek nájemného.

Rekonstrukci uvažujeme v tomto rozsahu: vyměnit potřebné el. zásuvky, zadat revisi el. vedení a opravit viditelně špatné, na leden objednat malování a nátery (J. Ort) a na únor (za provozu) výměnu koupelnového jádra (M. Otrísal). Po vystěhování nájemníků zjistíme stav sanity a rozhodneme o výměně. Je nutné vyměnit plynový sporák a levně zakoupit nový.

Brigáda na úklid by mohla být 23. 1. 2010 od 9 hod.

Závady podrobně zjistíme po odstěhování nájemníků a prohlídce bytu staršovstvem.

ZPRÁVA Z KONVENTU

Konvent odsouhlasil:

– pomoc sborům kolem Prahy, které jsou malé a většinou se starými lidmi, formou seniorátního fondu solidarity, pro který bude 1 × ročně seniorátní sbírka

– aby misijní místa, která potřebují podporu, o ni mohla žádat 10 let

Na konventu br. Michael Erdinger navrhl, aby členové seniorátního výboru nemuseli být zároveň presbytery. Návrh nebyl odsouhlasen.

Br. Tomáš Trusina navrhl zkrácení funkčního období volených orgánů na 3 nebo 4 roky. Návrh byl postoupen na zasedání synodu.

Repartice na příští rok se zvyšují pro všechny sbory stejně o 4,3 %.

Několik postřehů ze zasedání pražského konventu.

Sedmého listopadu se ve strašnickém sboru konal konvent pražského seniorátu. Za náš sbor se zúčastnil kurátor Tomáš Vokatý a náhradník Miki Erdinger. (Bratr farář byl v zahraničí.) Tentokrát byly nejvýraznějším bodem volby do seniorátního výboru. Začaly brzy po zahájení, kolem půl desáté a jako červená nit pokračovaly až do půl čtvrté. I přes mnoho překážek, diskuzí, odmítání, přemlouvání, dohadování, volení bez výsledku se nakonec podařilo seniorátní výbor zvolit. Senieorem se stal Roman Mazur z Libně, jeho dva náměstci jsou Petr Firbas z Počernic a Tomáš Trusina z Benešova (ten byl zvolen před dvěma lety).

Seniorátní kurátorkou byla zvolena Zdena Skuhrová z Hvozdnice a jejími náměstkyněmi Daniel Heller a Dalibor Titěra.

Dalším důležitým bodem bylo vyjádření se ke změnám církevního zřízení. A to v oblasti zřízení kárného systému ČCE. Tedy namísto pastýřské rady by byl vytvořen systém „církevního soudu“. Jde o krok zásadní, a návrh je složitější, a nelze jej zde popsat v několika řádcích. Proto v případě zájmu se obraťte na bratra faráře Orta, který má návrh k dispozici. Každopádně po dlouhé diskuzi a předcházející anketě ve sborech, nebyl návrh konventem přijat (relativně těsně).

Z ostatních usnesení považuji za dobré zmínit oficiální zřízení seniorátního fondu solidarity pro sbory v seniorátu, které dočasně nemohou přispět v plné výši do personálního fondu a přijetí návrhu usnesení pro synod, aby připravil změnu ve volební období členů správních orgánů církve (zkrácení z šesti let).

Osobně jsem viděl jednání konventu jako klidné, bez emocí a hádek, přestože volba do SV mohla být připravena lépe, přehledněji a s menším emočním tlakem na kandidáty.

Miki Erdinger (1. náhradník SV z řad laiků)

Volba SOMu 5.11. 2009 v Music city

Ve čtvrtek 5.11. se v Music city volil SOM pražského seniorátu. Nejdříve ale bylo třeba se seznámit, a tak přišel na řadu program Mikuláše Vymětala a Aničky Zemánkové, při kterém jsme hráli hru scrabble s našimi jmény a seznamovali se po skupinkách utvořených na základě cizího jazyku, který ovládáme. Takto seznámeni se sesedli k úvodní pobožnosti, kterou měla Bětko Trusinová.

Následovala samotná volba SOMu. Nejdříve Pavel Hanych s Pavlem Grollem povídali o práci, kterou SOM obnáší, jaké akce připravuje. Zároveň představili členy starého SOMu, SOMu odcházejícího. Nastal čas na nominace. Na řádné členy byli nominováni: Jan Ort (Vršovice), Rebeka Hančilová (Smíchov), Benjamin Roll (Strašnice), Majda Šipková (Strašnice), Anna Zemánková (Střešovice), Šimon Pokorný (Střešovice), Eliška Pavelková (Nusle), Adam Hamr (Žižkov), Ema Jilemnická (Strašnice), z nichž byli zvoleni všichni kromě Bena, jenž byl nominován na náhradníka společně s Bětkou Trusinovou (Benešov), Danielem Ortem (Vršovice), Jakubem Drápalem (Braník) a Ondřejem Černým (Střešovice), z nichž byli zvoleni všichni kromě Ondřeje.

Při sčítání hlasů jsme hráli tzv. „přesedávanou“. Po volbě zahrála kapela Lipless Lincoln and the Sinners a Der brutal Einkaufser zwei-zwei, který dostal svému jménu. Na závěr bych chtěl poděkovat starému SOMu za vše, co pro nás udělal a SOMu novému popřát hodně štěstí při práci v dobrém kolektivu.

Daniel Ort

K obrazu Vzkříšení

Milí bratři a milé sestry, přestože jsem absolutní nepsavec, byl jsem pověřen zaznamenáním malé slavnosti, která se udála v našem sboru v neděli 17.10., do Katakomb – naší sborové kroniky. Nejprve začnu tím, co oné slavnosti předcházelo. V červnu tohoto roku se na mne obrátila po bohoslužbách sestra Vinklářová s nápadem, že by chtěla předat sboru dar. Vymyslela, že to má být obraz s motivem z Nového Zákona a to se silným nadějným podtextem. Ptala se mě, jestli bych takový obraz pro ni neměl. Velmi mě takový nápad překvapil a zároveň potěšil. Cítil jsem za tím touhu předat sboru víc než jen hmotný dar; předat poselství, ke kterému by se mohli vracet nejen sou-

časní bratři a sestry, ale i další generace. Myslím, že sestra Vinklářová chtěla, abychom si také tuto zvěst spojovali s její osobou, kdykoli se na obraz podíváme.

O obraz jsem byl, shodou okolností, požádán zrovna v době, kdy jsem intenzivně přemýšlel nad tématem vzkříšení. Hledal jsem o něm něco bližšího v teologických pojednáních, v krásné literatuře, ale i v rozhovorech s lidmi ve svém okolí (co pro ně konkrétně vzkříšení znamená), tedy i v našem sboru. I přišlo mě, že tento námět je tím pravým pro Vršovický sbor a sestra Vinklářová s tím souhlasila.

Ježíšovo vzkříšení je událost, která změnila svět a přesto zůstala tak zvláště skrytá – tajemná. Je to událost, která je ústředním motivem křesťanství a přesto o ní téměř nic konkrétního nevíme. Je to událost, která se stala pro všechny, ale každý k ní musí přistupovat zvláště, osobně – každý sám za sebe a jedině ve víře. Stručně se nyní pokusím popsat svůj pohled, se kterým souhlasila sestra Vinklářová. Snažil jsem se celým ztvárněním zachytit různé roviny, které ve vzkříšení pociťuji tak, aby byly ještě na obrazové ploše k rozeznání a porozumění. Při popisování obrazu rozdělím ztvárnění do tří obrazových plánů:

a) Otevřená tumba s prázdným plátnem jako hmatatelný důkaz prázdného hrobu na jedné straně a s lebkou – symbolem reálné viditelné konečné smrti na straně druhé. Ať si každý vybere, čemu uvěří.

- b) Prostřední plán, neboli abstraktně ztvárněná síla té události, s důrazem na vertikální směr vedoucí k symbolu Božího oka, obklopeného duhou, zastupující Starou smlouvu a stylizovaná postava Krista ve zlaté mandorle, jako naplnění smlouvy Nové. Pod ním se nalézá symbol kříže v jakési bráně. Z kříže vychází horizontální rovina třetího plánu, kde se
- c) na okrajích obrazu vynořují detaily z dějů následujících. U ústředního motivu jsem vycházel z faktu, že v Bibli není zaznamenán. Je to však moment nabitý energií, ze které se vyvíjí celé další dění a to – setkání jednotlivců i skupin se zmrtvýchvstalým Kristem, kterého však každý rozpozná v něčem jiném: Máří Magdaléna v oslovení, poutníci do Emauz při lámání chleba a Tomáš po ukázání ran po hřebec. Poslední příběh ohraničuje konec Ježíšova tělesného zjevování se po zmrtvýchvstání. Tím končí věk Syna, aby nastal věk Ducha (svatého), před druhým příchodem Mesiášovým.

Tímto obrazem jsem se snažil vyjádřit jedinečnost, zvláštnost, složitost, tajemnost soukromost a zároveň obecnost události, která stále hýbe naším světem lidí, pokud její stopy ze srdce hledáme. Bratři a sestry, přeji Vám/nám, aby nás zvěst o vzkříšení nenechávala chladnou, bez zájmu, ale aby přinášela do našich životů stále tu naději a energii, která zapříčinila rozšíření zvěsti lásky k Bohu Stvořiteli a k bližnímu svému po celém, tehdy známém světě za neuvěřitelně krátkou dobu.

Radostný advent
Vojtěch Rada

Věda a víra nejsou v rozporu, říká přírodovědec Pavel Jungwirth

O některých osobnostech v našem sboru – 8. pokračování

Humorně o sobě prohlašuje, že se žíví slanou vodou. Jungwirthovi jsou jako manželé členy vršovického sboru už dvaadvacet let. Za tu dobu se Pavel ze studenta stal na Karlově univerzitě docentem; je ve svých třiačtyřiceti oceňovaným vědcem s mezinárodními zkušenostmi a kontakty, glosátorem v časopisu Respekt a popularizátorem vědy, ale i otcem čtyř dětí a při sborových nedělích – a jistě také doma – šikovným a nápaditým kuchařem.

„Slaná voda je všude kolem nás. Deset let jsem studoval slanou vodu v mořích. Ukazuje se, že v případě velkých měst u pobřeží za velkého znečištění ovzduší přítomnost moře způsobuje chemické procesy, které v Česku nemáme. Mohou při tom vznikat i hodně jedovaté látky, třeba chlor,“ vysvětluje Pavel téma, jímž

se zabýval v Ústavu fyzikální chemie. Před čtyřmi lety pak přešel do Ústavu organické chemie a biochemie, kde se stal vedoucím vědecké skupiny. A jelikož tam pochopitelně atmosférická chemie není středem zájmu, obrátil svou pozornost ke slané vodě v lidském těle.

„Život vznikl v moři a všechny organismy si v sobě z té doby nesou otisk slanosti. Tělní tekutiny máme tak slané, jak slané bylo moře před třemi miliardami let. Nedívám se tedy dnes na slané kapičky v atmosféře, ale na sůl uvnitř těla, jak ovlivňuje různé procesy...“ říká. Studoval fyziku,

nicméně to, co teď dělá, je fyzikální chemie. „Nepracujeme v laboratoři, ale modelujeme procesy na počítači. Výhodou je, že je to levnější a že se můžeme podívat na každý atom. Skutečné chemiky se zkumavkami, kteří dělají experimenty, ale potřebujeme – musíme si korigovat, jestli to, co děláme, má ještě nějaký vztah k realitě,“ vysvětluje.

Čas od času Jungwirthovi mizí i s dětmi do zahraničí. Začalo to v Jeruzalémě na přelomu roku 1994 a 1995, když Pavel během učednických let vyjel do světa, jak říká, na postdoktorální studium. V té době ještě dělal velmi teoretický výzkum – kvantové jevy a podobně. Byla to hodně fyzika... Ale pak se podle svých slov přeorientoval na „užitečnější“ věci. Jel za jedním profesorem do Kalifornie a tam se setkal s lidmi, kteří dělali atmosférický výzkum. „Věda se nedá tak moc plánovat a musí se dělat s otevřeným hledím – někoho potkáte, něco vás zaujme, vidíte něco zajímavého, tak se do toho pustíte...“ komentuje dnes tehdejší obrat k jiným tématům.

Měsíce pak trávili Jungwirthovi opakovaně v Kalifornii. Ivka se starala o domácnost, vozila děti do školy, studovala dálkově psychologii a hledala si své pole působnosti. Ještě máme v paměti její dopisy s mnoha pozoruhodnými postřehy a úvahami. Pavel tam spolupracoval s experimentátory, kteří jezdili v lodích na moři a sbírali vzorky pro práci v laboratoři, mohl se bavit s lidmi, kteří procesy v reálu pozorovali. Pro práci na počítači nezbytné ukotvení. „Věda je dnes velice mezinárodní. Zejména v přírodních vědách většinou nejsou ryze české týmy – sám mám rozjeto více projektů a všechny jsou mezinárodní. Nejsem ani

členem nějakého stálého týmu. Určují to většinou peníze. Američané tehdy získali grant a já se zúčastnil projektu. A dnes už máme zase jiný.“ I v Jeruzalémě pak byli opakovaně – a to i v době, kdy tam byl na lidská práva orientovaným farářem mezinárodního sboru Skotské církve Clarence Musgrave. S ním se Jungwirthovi předtím poznali, jako i několik dalších z vršovického sboru, v devadesátých letech při živých kontaktech s murrayfieldskou farností v Edinburku, kterou tehdy vedl.

Na pražské univerzitě přednáší Pavel už dvanáct let – na matematicko-fyzikální a na přírodovědecké fakultě, a to svou praxi, počítačové modelování. „Bez napojení na studenty to v Akademii věd ani nejde,“ říká. „Snažíme se jim ukázat moderní metody, ale také je trochu pro budoucnost přitáhnout k sobě.“ Rovněž jeho otec pracuje ve vědě; nejprve působil v Ústavu fyziky plazmatu, později byl ředitelem Fyzikálního ústavu a byl i místopředsedou Akademie věd. Angažuje se hodně v evropských projektech. A bratr je také fyzik. Pavel byl tedy od mládí veden k fyzice jako „slavné vědě“. Nyní ale sám vidí nejzajímavější otázky spíše v molekulární biologii než ve fyzice. „Vystudoval jsem fyziku, ale posouvám se přes chemii k biologii,“ usmívá se.

Když nejsou v cizině, přijíždějí Jungwirthovi z Barrandova do Vršovic. Iva, psychologka, byla jeden čas i ve staršovstvu. Jak se vlastně do sboru dostali? Bylo to počátkem osmdesátých let, v časech tehdy už dlouholetého kazatelského působení Michaela Otrísala, v časech silné mládeže. Do třídy na gymnáziu chodil s Pavlem a Ivou také Tomáš Štulc, dnes lékař, tehdy syn ze známé evangelické rodiny. „Zatáhl nás jednou na polooficiální koncert Vladimíra Mertý, který pořádal Michael. Ivka, pokřtěná v katolické církvi, tehdy hodně hledala – a začala ve Vršovících kotvit,“ vzpomíná Pavel. Sám byl tehdy, v sedmnácti, silně ovlivněn domácím ateistickým prostředím...

„Šlo to přes Michaela a přes muziku, možná to bylo i součástí pubertální vzpoury proti rodičům... Nakonec mě v roce 1987, pár měsíců před svatbou, Michael pokřtil,“ uzavírá svůj příběh.

Tři otázky pro Pavla Jungwirtha

Jak hledět na rozpor mezi vědou a vírou?

Já tohle osobně moc neřeším. Čtu mimo jiné i zaryté ateisty, kteří tvrdí, že vědec nemůže být věřícím. Mně se ale víc líbí obrázek nepřekrývajících se magisterií. Vždycky si klademe otázky o tomhle světě. Ale nemíchá se to. Věda má metodiku, zkoumá věci a ptá se, jak fungují. A víra, ta se ptá, proč. Věda zkoumá věk skály, víra zkoumá skálu věků. – Jsou ovšem lidé, kteří s tím problémem mají.

Co stvořil Bůh: Moře a v něm život? Adama? Nebo snad buňku?

Ve vědecké práci není prostor pro obrazy. Ve víře je to jinak. I Ježíš mluví v podobstvích. Já osobně stvoření světa beru jako podobenství, obraz, mýtus v dobrém slova smyslu. Moje precizní vědecká práce je použitelná ve vědě, ale neodpoví mi na to, proč jsem tady. Na to potřebuji něco méně precizního, něco ve smyslu inspirace, spíš než aby mi to přesně řeklo, kdy jsem se tu objevil. Nevidím Boha jako někoho, kdo stvořil buňku, ale jako někoho, kdo všemu dává smysl, i když způsobem, kterému rozumím jen zčásti. Cítím však, že to bez toho smyslu nemůže fungovat. Slavný citát říká: Je to absurdní, a proto věřím. Ve vědě se snažím být racionální, tam není prostor pro víru, věci jsou a fungují; ale dobře vidím, že věda je jen práce, že mi nepopíše celý můj život. A tak když uvažuji o smyslu svého života, nevadí mi, že to z hlediska mého vědeckého zkoumání může být dokonce absurdní. Ano, i Bible je v mnohém absurdní. Ale je inspirující.

Může křesťan žít mimo sbor?

Vím, že přenášet víru do života je potřeba, vím, že víru nelze oddělit od vztahu k bližním. A sbor je pro to vše logickým místem. I když si myslím, že by se možná existovat křesťansky bez církve, bez sboru, dalo také. Ostatně, některé naše děti do něj chodí a některé ne... Vedeme o tom zajímavé debaty. Ale nemusíte souhlasit. Nezapomeňte, že v církvi jsem nevyrostal, takže vždycky asi budu trochu trčet.

Ptal se Petr Veber

Večer příběhů bezpráví

O možnosti nominace na Cenu příběhu bezpráví jsem se dozvěděl na historickém semináři od paní profesorky, která to přednesla jako návrh na práci. S tím, že by to mohlo být pro nás samotné zajímavé a přínosné. A v tom se nemýlila.

Cena příběhu bezpráví je pořádána známou organizací Člověk v tísnì. Ve své podstatě jde o to, aby nominující studenti (nominovat mohli pouze studenti ve věku 15-20 let) vyzdvihli nějaké příběhy lidí, utlačovaných v době před listopadem 1989, které nejsou tolik známé. Ze všech příběhů vybrala tříčlenná studentská porota tři oceněné. Ceny byly vyhlášeny na slavnostním večeru k zahájení akce „Příběhy bezpráví – měsíc filmu na školách“ v rámci projektu Jeden svět.

Dlouho jsem přemýšlel nad tím, koho nominovat. Nakonec mě máma upozornila na plukovníka Stanislava Rejthara, českého letce za druhé světové války (působil v Anglii, poté byl odvelen spolu s gen. Fajtlem do Sovětského svazu, byl ve skupině, která odletěla podpořit Slovenské národní povstání), člověka pronásledovaného komunisty a dlouholetého člena našeho sboru. Po únoru 1948 byl zatčen, degradován, vyhozen z armády, opakovaně vyslýchán. Celá jeho rodina žila pod tlakem, on i jeho manželka Vlasta byli nuceni si stále znovu hledat nová zaměstnání. Zemřel 20. listopadu 1977. Když dostal in memoriam vyznamenání, jeho žena ho odmítla, protože bylo na formuláři s rudou hvězdou. Od té doby jsou všechny návrhy na jeho ocenění ignorovány.

Celý jeho život je zajímavě popsán v knize Dobří vojáci padli... ze vzpomínek válečného pilota, kde je zachyceno vyprávění pana Rejthara o svém životě a vzpomínky na něj (tuto knihu máme ve sborové knihovně i s věnováním ses. Vlasty Rejtharové).

Už před slavnostním večerem jsem věděl, že porota vybrala plukovníka Stanislava Rejthara jako jednoho ze tří oceněných. Do kina Světozor, kde se vyhlášení a zahájení akce „Příběhy bezpráví – měsíc filmu na školách“ konalo, jsem přišel s tátou a po menších zmatcích jsem dorazil i na konec generálky předávání cen.

Slavnost začala o půl sedmé, kandidáta vždy představil jeden člen poroty a poté se předávala cena (plaketa). Spolu s plukovníkem Rejtharem byli oceněni Jan Moravec, zemědělec, který byl režimem úplně ozebračen (byl vybrán jako zástupce mnoha lidí se stejným osudem) a Kamila Moučková, která se podílela na protirežimním vysílání televize a rozhlasu (r. 1968 byla z přímého přenosu vyloučena okupačními vojsky) a později se stala signatářkou Charty 77 (za což byla perzekuována).

Během večera byla křtěna i jedna nová knížka s názvem Příběhy bezpráví – příběhy vzdoru, která pojednává o osudech lidí, kteří za komunismu zvolili odpor režimu. Byly promítány i ukázky filmů o holocaustu, které školy dostaly. Byl to dost tvrdý zážitek. Záběry z transportu doprovázel dětský hlásek, který o té době vypovídal z pohledu dítěte, které ničemu nerozumí, nebo promlouvali pamětníci...

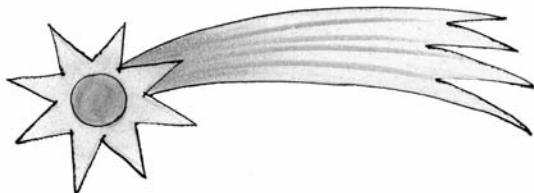
Následoval proslov pana Pánka, ředitele Člověka v tísni, který zároveň uvedl krátký film Reflexe. Film pojednával o letech 1988 a 1989 a událostech, které vedli k pádu režimu.

Jsem rád za to, že jsem plukovníka Rejthara nominoval, velice mě potěšilo setkání s jeho rodinou. Kdybyste se chtěli dozvědět více, můžete si najít internetovou adresu www.jedensvetnaskolach.cz.

Daniel Ort

Když jsme byli na návštěvě ve sboru v Bielefeldu, provázeli nás naši hostitelé městem a v jednom kostele jsme objevili místo plné hořících svíc a také tuto modlitbu. Moc se nám zalíbila, a tak ji nabízíme i vám právě pro dobu vánoc, dobu plné symboliky světla. (Danielovi děkuji za překlad.)

Jiří Ort

*Pane, tato svíčka, kterou jsem zde zapálil,
má být světlem, kterým Ty mě prosvětlíš
v mých těžkých chvílích a rozhodnutích.
Má být ohněm, kterým Ty ve mě spálíš
všechnu hrdost,
všechno sobectví a všechnu nečistotu;
kterým Ty zahřeješ mé srdce.*

*Pane, já se nemohu dlouho zdržet v tomto kostele.
Ale když hoří toto světlo,
tak tady kousek ze mě zůstává,
kousek, který Ti chci darovat.
Pomoz mi, abych v síle modlitby tohoto dne
pokračoval v dalších dnech doma i v práci.*

Recept: **Žampióny od sester zlínských**

Při večeři na faře ve Zlíně jsem mezi mnoha dalšími dobrotami objevil talíř se zájímavě upravenými žampióny. Nedalo mi to a pár jsem jich ochutnal. Jednoduše výborné. Zjistil jsem si recept a doma se pokusil o podobný kousek. Na výsledku se sice projevilo, že v kuchyni pracovala ruka nezkušená, ale věřím, že vy si povedete o poznání lépe. Potřebovat k tomu budete asi toto:

žampiony
pórek
cibule
sýr (eidam)

Vyřízneme nožku žampionu tak, aby klobouk tvořil mističku. Nožku nakrájíme a osmahneme na pánvi společně s pórkem a cibulkou. Vložíme do žampionových mističek, pečeme v troubě na másle. V průběhu pečení posypeme nastrouhaným sýrem. Jak dlouho péct vám nepovím, protože to nevím, myslím, že si poradíte. Solit dle mého není třeba, ale pokud se vám to nepozdává, pošlete a okořeňte dle libosti. Stejně tak si můžete upravit postup a ingredience dle vlastní zkušenosti a chuti. Výsledek může posloužit například jako zpestření studené večeře. Pozor však na množství, sám jsem se posledně neudržel a celý večer mi bylo těžko. Tím se však nenechte odradit!

Dobrou chuť! Jan Ort

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč